

Son Fırsat

– Ömer Faruk · 12 Şubat 2012

Ayla, orta gelirli bir devlet memurunun kızıydı. Kendini bildi bileli ailesi ancak kıt kanaat boğazlarını doyurabiliyorlardı. Ayla çocukluğunda istediklerine kavuşamamış, bir sürü olumsuzluğun etkisiyle ait olduğu sosyal tabakanın ve grubun düşünce yapısına ters düşen birtakım saplantılara gömülüp kalmıştı. Hiçbir şeyden memnun kalmıyor, başkalarında gördüğü her şeye sahip olmak istiyor, arada bir elde ettiği maddi ve manevi kazançlarına kıymetini bilmiyordu. Çok arzu ettiği bir elbiseye kavuştuğu zaman, onu elde etmenin boşluğunu hissediyor ve yaşaması gereken sevincin tadına bile varamıyordu. Bazen de şartlar istediklerini yapmasına engel oluyordu. O zaman daha çok kırılıyor, üzülüyor ve mutsuz oluyordu.

Gününü birinde oldukça güzel, yetişkin bir kız olmuştu. Görünüşte oldukça neşeliydi, gerçek tam tersi olsa da. Arkadaşlarının çoğu onu kıskanıyordu, ama o da onlara karşı aynı duyguyu yaşıyordu. Çünkü arkadaşlarının çoğunluğu zengin, varlıklı aile kızlarıydı ve Ayla'nın onlarla yarışabilmesi mümkün değildi. Ayla, herkesin gıpta ettiği, hayranlık duyduğu bir yaşantı düzeyi hayal ediyordu. Kat kat elbiseleri, pabuçları, incileri, kolyeleri olmalı; dilediği yere altındaki arabasıyla gidip gelmeliydi. Onu kendi deyimiyle bu "fare deliği"nden kurtaracak yakışıklı bir prens bekliyordu. Hayalindeki adam, arabanın kapısını açıyor, saygıyla Ayla'yı arabaya oturtuyor, kapısını kapatıyor ve bilinmeyen güzelliklere, mutluluklara doğru götürüyordu. Hayalleri, düşleri hep böyleydi...

Bu yaşantının böyle sürüp gideceğini, kötü kaderinin değişmeyeceğini düşündükçe çıldırır gibi oluyordu. Bir gün annesi erkek kardeşinin pantolonunu yamarken Ayla da masada ders çalışır gibi yapıp onu seyrediyordu.

-Anne, dedi.

-Efendim kızım.

-Daha ne kadar sürecek?

-Ne, ne kadar sürecek kızım?

-Bu durum... Hangi gün bitecek çilemiz ve yoksulluğumuz? Ne zaman biz de başkaları gibi rahat yaşayabileceğiz? Dün fakirdik, bu gün fakiriz, yarın da fakir olarak öleceğiz.

-Fakir değiliz ki yavrum. Allaha şükür, geçinip gidiyoruz işte! Yiyecek aşımız, başımızı sokacak bir evimiz var.

-Sen bu gece konduya, bu leş kokulu ine ev mi diyorsun? Elalemin evinin bir tek tuvaleti bile senin evinin toplamından büyük. Yediğimiz aşı gelince... Dün bulgur pilavı, bu gün nohut, yarın tarhana çorbası. Ya başkaları neler yiyor, başkalarının neler yediğini biliyor musun?

-Başkaları beni ilgilendirmez kızım. Kanaatkar olmak lazım, yoksa bunu da bulamayız. Bizden daha kötü durumda olanlar da var. Onlara bakıp teselli bulmalıyız.

-Bundan daha kötüsü olur mu anne? Niçin beni anlamıyorsun? Bıktım böyle yaşamaktan... Allah, ya benim canımı alsın, ya da beni bu fare deliğinden kurtarsın!

**

Aylanın lise sona geçtiği yıl, bir gün bahçede Aynur, Leman ve Sabiha hem gülüşüyorlar hem de konuşuyorlardı. Ayla da yanlarına gitti. Aynur:

-Bir göreceksin şekerim, dersin ki Ömer Şerif!...O değilse bile onun ikiz kardeşi...

-Hiç de diil! Ömer Şerife değil, Alain Delon'a benziyor daha çok.

-Ben de görmek isterdim, o zaman hanginizin haklı olduğu anlaşılırdı.

-Yoo, öyle yağma yok! Önce ben gördüm, onu size kaptırmam!

-Canım, senin beğendiğin illâ ki senin olacak diye bir kural mı var? Bakalım o da seni beğenecek mi? Çocuk kimi isterse onu seçer.

-Ben bu çocukla ilişki kurmak için bir kere şansımı deneyeceğim.

-Ha, ha, ha. Lemancığım ötekileri bilmem ama senin şansın şimdiden sıfır.

-Alay etmeyi çocuğu tavladığım zaman görürsünüz!

-Var mısın iddiasına? Haydi kızlar, isterseniz hep birlikte iddiaya girelim. Ayla sen de var mısın? Kim kazanırsa herkes ona bir hediye alacak.

Hepsi birden "oldu!" dediler. Okul çıkışı, biraz ileriye açık sarı renkli Mercedes arabasını park etmiş etrafı gözetleyen yakışıklı genci görmeye gittiler. Gülüşerek yanından geçtiler ve biraz ötedeki durakta dolmuş bekliyormuş gibi yapıp sağa sola bakmaya başladılar. Biraz sonra Mercedes geldi ve önlerinde durdu. Genç, ön ve arka kapıları uzanıp açtı, kızları içeri davet etti.

Bir saat kadar sonra dördü de hararetle hararetle konuşuyorlardı:

-Ne kadar kibar çocuk, di mi?

-Ayyy, doğrusu kibarlığına ben de bayıldım. Yakışıklılığına da söyleyecek laf yok doğrusu.

-Bana kalırsa en çok Ayla ile ilgilendi.

-Bence Leman'la daha çok konuştu.

-Bana göre de Ayla'yı beğendi.

-İyisi mi yarın, dolmuş yolunda hepimiz aralıklarla duralım. Bakalım hangimizi arabasına alacak?

Ertesi gün, okuldan çıktıklarında dördü de onar metre aralıklarla yola sıralandılar. Mercedes'in köşeyi dönüp onlara doğru geldiğini görünce hepsinin heyecanı zirveye çıktı. Araba geldi ve Ayla'nın yanında durdu.

**

Bu olaydan bir hafta sonra Ayla annesiyle konuşuyordu:

-Anne, senden rica ediyorum, söylediklerimi babam bilmesin. Ben birisini seviyorum. Tam hayal ettiğim ve istediğim gibi birisi.

-Ne zamandan beri seviyorsun? Kimin nesi, kimin fesi bu adam?

-Bir haftadan fazla bir zamandır ilişkimiz var. Mesleği de mühendislik. Hemen şimdi benimle evlenmek istiyor. Ailesi güneydeymiş. Oraya gidip evleneceğiz.

-Kızım bir hafta önce tanıdığın birisiyle evlenilir mi? Diyelim ki tamam. O zaman bu işte bizim de tuzumuz bulunmalı. Senin mürüvvetini görmek hakkımız değil mi? Gelsin, önce seni babandan istesin.

-Anneeee, ne diyorsun sen! Öyle kibar bir insanı nerede ağırlayacaksın, ona hangi takımlarınla ikramda bulunacaksın? Bu yıkıntıyı ona nasıl gösteririm? Rezil etmek mi istiyorsun beni!...

-Bak kızım,dünyanın her türlü hali var.Gene de senin iyiliğin için bir kere de biz görelim,derim.
-Asla göremeyeceksiniz onu...Onu sizinle bir saniye bile konuşturmam.Bu benim son şansım
anne,anlıyor musun son şansım!...Bunu mutlaka değerlendireceğim.Hepiniz bana vız gelirsiniz!
deyip,kapıyı çekti ve gitti.Annesinin arkasından bağırmasını duymadı bile.

**

Mercedes Toros dağlarının kıvrımlı yollarını hızla yutuyordu.Ayla arabanın arkasında hem etrafı biraz da hayretle seyrediyor hem de konuşuyordu sevdiği gençle.Buraları ilk defa görüyordu.Gülek boğazından geçerken bir kapan gibi kapanmış olan dağların kendisini kıştıracağından korktu,hatta hafif bir çığlık da attı,ama bu çığlığı gülerek sevgilisine fark ettirmeden kapatmasını da bildi.Genç:

-Şurada mola verip,bir şeyler atıştıralım,dedi ve arabayı etrafı çam ağaçları ile dolu bir lokantanın önüne çekti.

Tekrar yola çıktıklarında Ayla:

-Biraz başım dönüyor,galiba şaraptan olacak.Şimdiye kadar hiç içmedim de.Başım dönse de her şey çok güzel.Ahh,ne kadar mutluyum bir bilsen!

-Sevgilim,başının dönmesi biraz içkidense biraz da mutluluktandır.Bak göreceksin bütün hayatımız mutluluklar içinde geçecek.Bak ne diyeceğim:Annemlere yani Adana'ya gitmeden önce Mersin'de teyzemler var.Önce onlara bir uğrayalım.Teyzeme telefonla her şeyi anlattım.Erkek çocuğu olmadığı için beni oğlu gibi sever.İllaki beni çiğneyip giderseniz darılırım,diyor.Yaşlı bir kadını sevindirelim istersen!O da seni görsün.Bu bize fazla zaman da kaybettirmez,çünkü Adana Mersin arası sadece bir saatlik bir yol.

Mersin'e girdiklerinde ufak ama sevimli tren garı Ayla'nın dikkatini çekti.Pozcu semtindeki lüks binalara imrenerek baktı.Mersin'in az ötesindeki Mezitli kasabasında deniz kenarında evden çok motele ya da pansiyona benzeyen bir binanın yanında durdular.Yaşlı bir bayan arabayı görünce yaşından beklenmeyen bir çabuklukla aşağıya indi,bahçe kapısını açtı,arabayı içeri sokmalarını söyledi.

Genç ikinci kattaki bir odaya girip oturduklarında:

-Teyzeciğim,işte sana telefonda bahsettiğim nişanlım Ayla,dedi.

-Seni tebrik ederim oğlum,doğrusu çok güzel bir hanımmış kızımız.

-Teyze,biz fazla oyalanmadan Adana'ya gitmek istiyoruz.Merak eder annemler sonra.

-Dur canım,daha ayağının tozu duruyor,sen gitmekten söz ediyorsun.Kırk yılda bir teyzene geleceksin de bir akşam yemeği bile yemeden gideceksin,öyle mi?Vallahi bırakmam sizi,billahi bırakmam sizi.

Neşe içinde bir akşam yemeği yediler.Çok kibar ve konuşmasını bilen bir kadındı teyze. Ayla dahil yemekte hepsi bol bol içki tüketmişlerdi.Yemekten sonra kahvelerini içerlerken Ayla:

-Ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum,dedi.

-İçkidendir kızım.Biraz uzanıp dinlenirsen bir şeyciğin kalmaz.Haydi oğlum,nişanlıyı yandaki odaya götür de azıcık dinlensin!

Az sonra Ayla derin bir uykuya dalmıştı.Bir kadın içeri girdi,Ayla'nın üzerindeki giysileri çıkartıp,incecik bir örtü ile örttü.Yan tarafa geçtiğinde beklenen konuşun geldiğini gördü,sarı Mercedes de geldiği yere

gitmek üzere hareket etmişti,çünkü motor sesi duyuluyordu.Konuğa:

-Hoş geldiniz,dedi.

-Hoş bulmuşuz.

-Fiyatı konuşalım önce.Yedi bin istiyorum.

-Yedi çoktur.

-Sen bilirsin,ama böylesi her zaman ele geçmez! Bu mal,kız oğlan kız.Yani Ahmet Ağa ilk sen...Anlıyor musun ilk sen...

Bu "ilk sen" ifadesi adamı razı etmeye yetmişti.Ayağındaki siyah şalvarın cebine elini soktu ve bir tomar para çıkarıp saymaya başladı.Yedi bine ulaştınca da paraları masanın üzerine attı:

-Haden,odayı gösteren bakim...

-Şöyle buyur ağa,yan taraf.

Adam odaya girince önce şalvarını,sonra da diğer giysilerini çıkardı.Ayla'nın yattığı yere doğru ilerledi ve vahşi bir hayvan gibi körpecik vücuda saldırdı...

**

Ayla,sabahleyin uyandığında yataktan kalkmak istedi,fakat her zamanki gibi birden fırlayamadı.Bacaklarından kasıklarına,kasıklarından beline doğru çıkan şiddetli bir ağrı onu yatağa bağlıyordu.Biraz gayretle ayaklarını karyoladan aşağıya sarkıttı,yere bastı ve yürümeye başladı.Duvarda bir ayna vardı.Aynaya baktığında dudağının yan tarafındaki kan pıhtısını görünce içi fenalaştı,bayılacakmış zannetti,ama kendini toparladı.Giyinip,yan taraftaki salona geçtiğinde teyze rolündeki kadınla bir başka kadın konuşuyorlardı:

-Hadi şekerim,seni bekliyoruz.Ne kadar da nazlıymışsın?Araba bir saat oldu geleli,seni bekliyor.İskenderun Soğukoluk'ta bekleyenler de cabası.Ha,ha,ha.

-Ben evime gitmek istiyorum,sizinle hiçbir yere gelemem.

-Biz de önce senin gibi evimize gitmek istemiştik,ama ne mümkün... Göndermezler kızım,hele senin gibileri hiç göndermezler.

-Ne olursa olsun,ben evime döneceğim.Alçakça aldatılıp,kirletildim.

-Öldürürler ama evine döndürmezler.Çünkü sende daha çok iş var.Belki ileriki yıllarda evet,ama o zaman da sen dönmek istemezsin.Senin için şu anda başka seçenek yok!

Kadının son cümlesi Ayla'nın zihninde yankılanıyordu:"Başka seçenek yok!Başka seçenek yok!...",tıpkı annesinin zihninde yankılanan "Son fırsat!Son fırsat!" gibi.

Ayla,çaresizlik içinde bilinmeyen,belki de dönüşü olmayan bir yaşamın diğer perdesini de yaşamak için dışarıda bekleyen arabaya binmek üzere bitkin adımlarla kapıya doğru ilerledi....